

แนวปฏิบัติในการจับหนีอคัน

การจับกุมผู้กระทำการผิดกฎหมาย

หมายความว่า มี 5 ประเภท คือ หมายจับ หมายข้อ หมายค้น หมายจำกัด และหมายปล่อยชั่ง ศาล เป็นผู้มีอำนาจออกหมายความ

การจับโดยหมายจับ ได้บัญญัติไว้ใน ป.ร.อ.หมาย มาตรา 66 โดยมีเหตุที่จะออกหมายจับ ได้มีดังต่อไปนี้

1. ต้องมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะกระทำการผิดกฎหมาย ซึ่งมีอัตราโทษจำกัดอย่างสูงเกิน 3 ปี หรือ

2. ต้องมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะกระทำการผิดกฎหมาย และมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น

ถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง หรือไม่มาตามหมายเรียกหรือตามนัดโดยไม่มีข้อแก้ตัวอันควร ให้สันนิษฐานว่าบุคคลนั้นจะหลบหนี

การจับโดยไม่มีหมายจับ ซึ่ง ป.ร.อ.หมาย มาตรา 78 ได้วางหลักไว้ กล่าวคือ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับผู้ใดโดยไม่มีหมายจับหรือคำสั่งของศาลนั้นไม่ได้ เว้นแต่

1. เมื่อบุคคลนั้นได้กระทำการซึ่งหน้าดังได้บัญญัติไว้ในมาตรา 80

2. เมื่อพบบุคคลโดยพฤติกรรมอันควรสงสัยว่าผู้นั้นน่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยนตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมีเครื่องมือ อาวุธ หรือวัตถุอย่างอื่น อันสามารถอาจใช้ในการกระทำการผิด

3. เมื่อมีเหตุที่ออกหมายจับบุคคลนั้นตามมาตรา 66 (2) แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้

4. เป็นการจับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หนี หรือจะหลบหนีในระหว่างถูกปล่อยชั่วคราวตามมาตรา 117

กระบวนการจับกุมผู้กระทำการผิด

- เจ้าพนักงานผู้จับต้องแจ้งให้ผู้ถูกจับทราบว่าเข้าจะถูกจับกุม

- สิทธิจะไม่ให้การ/ให้การก็ได้ และถ้อยคำนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานใน การพิจารณาคดีได้

- สิทธิที่จะพบหมายและปรึกษาทนายความ หรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความ

- แจ้งญาติหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจ ทราบถึงการจับกุม ก็ให้เจ้าพนักงานดำเนินการได้ หากสามารถดำเนินการได้โดยสะดวก และไม่เป็นการขัดขวางการจับหรือการควบคุมผู้ถูกจับ หรือทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด

- ผู้จับกุมต้องสั่งให้ผู้ถูกจับ (หากกรณีจำเป็นให้จับตัวไป) ไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่จับกุม เว้นแต่ สามารถนำไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้ ขณะนั้น

- ส่งตัวผู้ถูกจับแก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ของที่ทำการของพนักงานสอบสวน (บ.ว.อาญา มาตรา 84)

- แจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุแห่งการจับกุมให้ผู้ถูกจับทราบ ถ้ามีหมายจับให้แจ้งแก่ผู้ถูกจับทราบและอ่านให้ฟัง และมอบสำเนาบันทึกการจับแก่ผู้ถูกจับ (บ.ว.อาญา มาตรา 84 วรรคแรก (1))

- การจัดทำบันทึกการจับกุม ควรที่จะต้องเขียนให้รวดเร็ว ไม่ควรมีถ้อยคำรับสารภาพ เพราะไม่สามารถใช้คำรับสารภาพของผู้กระทำความเป็นพยานหลักฐานในศาลได้ ซึ่งมีคำพิพากษาศาลฎีกา วินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้

การค้นและการตรวจค้น

การออกหมายค้นเป็นอำนาจของศาล โดย บ.ว.อาญา มาตรา 69 ได้วางหลักว่า เหตุที่จะออกหมายค้นได้มีดังต่อไปนี้

1. เพื่อพบและยึดสิ่งของซึ่งจะเป็นพยานหลักฐานประกอบการสอบสวน トイ้ส่วนมูลพื้องหรือพิจารณา
2. เพื่อพบและยึดสิ่งของซึ่งมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยผิดกฎหมาย หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้ใช้หรือตั้งใจจะใช้ในการกระทำความผิด
3. เพื่อพบและช่วยบุคคลซึ่งได้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังโดยมิชอบด้วยกฎหมาย
4. เพื่อพบบุคคลซึ่งมีหมายให้จับ
5. เพื่อพบและยึดสิ่งของตามคำพิพากษาหรือตามคำสั่งศาล ในกรณีที่จะพบหรือจะยึดโดยวิธีอื่นไม่ได้แล้ว

คำร้องขอให้ศาลออกหมายค้น ต้องมีรายละเอียดและเอกสารประกอบดังต่อไปนี้

(1) ต้องระบุลักษณะสิ่งของที่ต้องการหาและยึด หรือชื่อตัว ชื่อสกุล รูปพรรณ อายุของบุคคลที่ต้องการหา และสถานที่ที่จะค้น ระบุบ้านเลขที่ ชื่อตัว ชื่อสกุลและสถานะของเจ้าของหรือผู้ครอบครองเท่าที่ทราบ หากไม่สามารถระบุบ้านเลขที่ที่จะค้นได้ ให้ทำแผนที่ของสถานที่ที่จะค้นและบริเวณใกล้เคียงแทน

(2) ต้องระบุเหตุที่จะออกหมายค้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 69 พร้อมสำเนาเอกสารซึ่งสนับสนุนเหตุแห่งการออกหมายค้น

(3) แบบแบบพิมพ์หมายค้นที่กรอกข้อความครบถ้วนแล้วพร้อมสำเนา รวมทั้งเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น บันทึกคำร้องทุกข์ หนังสือมอบอำนาจให้รองทุกข์ เป็นตน มาท้ายคำร้อง

การค้นโดยไม่มีหมายค้น ป.วิ.อาญา มาตรา 92 วรรคหนึ่ง 旺หลักว่า ห้ามมิให้ค้นในที่ร่ำรวยโดยไม่มีหมายค้นหรือคำสั่งของศาล เว้นแต่พนักงานฝ่ายป้องครองหรือตัวราชเป็นผู้ค้น และในกรณีดังต่อไปนี้

1. มีเลียงร้องให้ช่วยมาจากข้างในที่ร่ำรวย หรือมีเลียงหรือ พฤติการณ์อื่นใดอันแสดงได้ว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นในที่ร่ำรวยนั้น
2. เมื่อปรากฏความผิดซึ่งหน้ากำลังกระทำลงในที่ร่ำรวย
3. เมื่อบุคคลที่ได้กระทำการความผิดซึ่งหน้าขณะที่ถูกไล่จับหนีเข้าไปหรือมีเหตุอันแน่นแฟ้นควรลงสัญญาได้เข้าไปซุกซ่อนตัวอยู่ในที่ร่ำรวยนั้น
4. เมื่อมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าสิ่งของที่มีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยการกระทำความผิด หรือได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อจะใช้ในการกระทำการความผิด หรืออาจเป็นพยานหลักฐานพิสูจน์การกระทำการความผิดได้ชัดเจนหรืออยู่ในนั้น ประกอบกับทั้งต้องมีเหตุอันควรเชื่อว่าเนื่องจากการเนินช้ากว่าจะเอามาได้ลึกลงนั้นจะถูกโยกย้ายหรือทำลายเสียก่อน
5. เมื่อที่ร่ำรวยนั้นผู้ถูกจับเป็นเจ้าบ้าน และการจับนั้นมีหมายจับหรือจับตามมาตรา 78

วิธีปฏิบัติในการตรวจค้น มีดังนี้

1. ต้องแสดงหมายค้น เว้นแต่ในกรณีค้นโดยไม่มีหมายค้น เจ้าพนักงานผู้ค้นต้องแสดงนามและตำแหน่ง (ป.วิ.อาญา ม.92)
2. ต้องทำการตรวจค้นต่อหน้าผู้ครอบครองสถานที่ กรณีไม่มีบุคคลช่วยเหลือ ให้ค้นต่อหน้าบุคคลในครอบครัว หรือพยาน 2 คน ที่มาได้ (ป.วิ.อาญา ม.102)
3. ต้องทำการค้นในเวลากลางวัน เว้นแต่ค้นในเวลากลางวันไม่เสร็จ สามารถค้นต่อไปในเวลากลางคืนได้ หรือเป็นกรณีฉุกเฉินอย่างยิ่ง/ มีภัยหมายอื่นให้ค้นเป็นพิเศษ หรือกรณีการค้นเพื่อจับผู้รายสำคัญ/ ผู้ดุร้าย (ป.วิ.อาญา ม.96)
4. การปฏิบัติกรณีมีการขัดขวางไม่ยินยอมให้ทำการตรวจค้น กรณีจำเป็น มีอำนาจใช้กำลังเพื่อเข้าไป โดยสามารถเปิด/ ทำลายประตู บ้านเรือน หน้าต่าง รั้ว สิ่งกีดขวางได้
5. ต้องจัดทำบันทึกและบัญชีลิสต์ของที่ยึดจากการค้น แล้วอ่านให้ผู้ครอบครองฟัง โดยให้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน สำหรับลิสต์ของที่ได้จากการตรวจค้น ต้องทำการห่อ/บรรจุหีบห่อ ตีตราไว้ หรือทำเครื่องหมายไว้เป็นสำคัญ
6. การรายงานผลการปฏิบัติ ต้องส่งบันทึก, บัญชีลิสต์ของที่ยึดมาไปยังพนักงานสอบสวน/ เจ้าพนักงานที่กฎหมายกำหนดไว้ และต้องบันทึกรายละเอียดและรายงานไปยังศาลที่ออกหมายโดยเร็ว แต่ต้องไม่ช้ากว่า 15 วัน นับแต่วันจัดการตามหมาย (ป.วิ.อาญา ม.104)

การค้นบุคคลมี 3 ลักษณะ คือ

การค้นบุคคลในที่สาธารณะสถาน โดยหลักห้ามค้นบุคคลได้ในที่สาธารณะสถาน
ยกเว้นประกอบด้วย หลัก 2 ประการ คือ

- 1.) ต้องเป็นกรณีเจ้าพนักงานภาคทอง/ตำรวจน เป็นผู้ค้น (รายรู้คนไม่ได้)
- 2.) ต้องมีเหตุอันควรสงสัยว่า บุคคลนั้นมีลิ่งของในครอบครองเพื่อจะใช้ ในการกระทำผิด หรือได้มาโดยการกระทำผิด หรือมีไว้เป็นความผิด (ป.วิอาญา ม.93)

การค้นบุคคลในที่รั้ว毫ฐาน

1. ต้องเข้าไปในที่รั้ว毫ฐานนั้นโดยชอบ หรือโดยถูกต้องเสียก่อน เช่น มีหมายค้นที่รั้ว毫ฐาน นั้น หรือมีเลี้ยงร้องให้ช่วย หรือปรากฏความผิดซึ่งหน้า (ป.วิอาญา ม.92)

2. ต้องมีเหตุอันควรสงสัยว่า บุคคลนั้นเขาลิ่งของที่ต้องการพบ ซุกซ่อนในร่างกายเจ้าพนักงานจึงสามารถค้นตัวบุคคลดังกล่าวได้ (ป.วิอาญา ม.100 ๒.๒)

การค้นตัวผู้ถูกจับ เมื่อมีการจับกุมผู้กระทำผิด เจ้าพนักงานมีอำนาจค้นตัวผู้ถูกจับ และยึดลิ่งของที่อาจใช้เป็นหลักฐานได้ (ป.วิอาญา ม.85)